

Китоби Дониёл — Рақами наваду нӯҳ

Рӯзҳои охир ва довариҳои Худо: ошкор сохтани даркҳои нубуввати

Jeff Pippenger

2024-02-29

«Рӯзҳои охир» эълони кушода шудани доварӣ дар ҳаракати ғариштаи аввалро ифода мекунанд, ва дар ҳаракати ғариштаи сеюм анҷоми доварӣ эълон карда мешавад. Дар «рӯзҳои охир» қавми Худо бархоста буданд ва бархоста мешаванд, то довариҳои Худоро эълон намоянд, аммо барои он ки ғаристодаи довариҳои Худо бошад, бояд довариро бифаҳмед. Яке аз хусусиятҳои асосии адвентизми Лаодикия, ҳам табақаи донишманд ва ҳам табақаи нодонишманд, ин аст, ки онҳо довариҳои Худоро намедонанд. Ҳамаи анбиё ба таври мушаххастар ба рӯзҳои охир муроҷиат мекунанд, назар ба рӯзҳое ки худ дар онҳо зиндагӣ мекарданд.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим барои замони худ камтар аз он суҳан мегуфтанд, ки барои замони мо; бинобар ин нубуввати онҳо барои мо эътибор дорад. “Ва ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо рӯй дод; ва барои насихати мо навишта шудааст, бар мо, ки поёнҳои ҷаҳон расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11». Selected Messages, book 3, 338.

Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд, бинобар ин ҳамаи пешгӯиҳои онҳо ҳамон як тасвирро пешкаш мекунанд, ва он тасвир ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад, ки онҳо рӯзҳои доварӣ мебошанд.

Ва рӯзҳои анбиё тобеи анбиё ҳастанд. Зеро Худо муаллифи ошӯфтагӣ нест, балки муаллифи сулҳ аст, чунон ки дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон. 1 Қўринтиён 14:32, 33.

Ерусалим дар рӯёи Ҳизқиёл, ки аз боби ҳаштум оғоз меёбад, калисои Худост, ки ҳамон калисои Лаодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтум дар айёми охир мебошад. Бобҳои ҳаштум ва нӯҳуми Ҳизқиёл ду табақаи парастандагонро дар анҷоми довариҳои хонаи Худо муайян мекунанд. Як табақа бо он бисту панҷ марди пир, ки ба офтоб сачда мекунанд, тасвир шудааст; аммо онҳое ки аз барои зиштиҳое, ки дар калисо ва замин анҷом дода мешаванд, оху нола мекунанд, мӯҳри Худоро қабул менамоянд. Дар боби ёздаҳум, рӯёи Ҳизқиёл тасвири ҷазои он бисту панҷ мардиро, ки ба офтоб сачда мекунанд, идома медиҳад.

Ғайр аз ин, рӯҳ маро боло бардошт ва маро назди дарвозаи шарқии хонаи Худованд, ки рӯ ба шарқ дорад, овард; ва инак, назди дари дарвоза бисту панҷ мард буданд; ва дар миёни онҳо ман Язаниб ибни Азур ва Фалатё ибни Баноёро, ки аз сарварони қавм буданд, дидам. Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, инҳо ҳамон мардоне ҳастанд, ки шарорат меандешанд ва дар ин шаҳр машварати бад медиҳанд; ки мегӯянд: “Вақт наздик нест; хонаҳо бисозем: ин шаҳр дег аст, ва мо гӯшт ҳастем.” Бинобар ин бар зидди онҳо нубувват кун, нубувват кун, эй писари одам». Ва Рӯҳи Худованд бар ман фуруд омад ва ба ман гуфт: «Бигӯ: “Худованд чунин мегӯяд: эй хонадони Исроил, шумо чунин гуфтаед; зеро Ман он чизҳоро, ки ҳар яке аз шумо дар хотир меоваред, медонам. Шумо

кушташудагони худро дар ин шаҳр бисёр гардонидаед ва кӯчаҳои онро аз кушташудагон пур кардаед. Бинобар ин Худованди Парвардигор чунин мегӯяд: кушташудагони шумо, ки онҳоро дар миёни он андохтаед, онҳо гӯштанд, ва ин шаҳр дег аст; аммо Ман шуморо аз миёни он берун хоҳам овард. Шумо аз шамшер тарсидаед; ва Ман шамшерро бар шумо хоҳам овард”, мегӯяд Худованди Парвардигор. “Ва Ман шуморо аз миёни он берун хоҳам овард ва ба дасти бегонагон таслим хоҳам кард, ва дар миёни шумо аҳкоми довариро ба ҷо хоҳам овард.” Ҳизқиёл 11:1–9.

Ерусалим ҳамчун «дег» шинохта мешавад, ва мардум дар Ерусалим «гӯшт» ҳастанд, ки дар он дег, яъне зарф, пухта мешаванд. Доварии бадкорон, ки аз ҷониби фариштагон бо аслиҳаи ҳалокатовар дар дастҳояшон, дар замони мӯҳргузории яксаду чилу чаҳор ҳазор ба анҷом мерасад (зеро хоҳар Уайт мегӯяд, ки мӯҳргузории боби нӯҳуми Ҳизқиёл ҳамон мӯҳргузории боби ҳафтуми Ваҳй аст), ин ҳақиқатро дар бар мегирад, ки бадкорон аз Ерусалим дур карда мешаванд. Дар қонуни якшанбеи наздиқоянда, Ерусалими рӯҳонӣ пок карда хоҳад шуд ва ҷун парчае бар ҳамаи кӯҳҳо барафрошта хоҳад гашт.

Ва дар айёми охир воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид, ва аз теппаҳо баландтар хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо сӯи он ҷорӣ хоҳанд шуд. Ва халқҳои бисёр рафта хоҳанд гуфт: «Биёед, то ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб, боло равем; ва Ё моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо дар тариқҳои Ё хоҳем рафт; зеро аз Сион шарият берун хоҳад омад, ва каломи Худованд аз Ерусалим». Ишаё 2:2, 3.

Поксозие, ки барои Ерусалим ҳангоми қонуни якшанбе анҷом меёбад, дур карда шудани адвентистони Лаодикия мебошад, ба тавре ки танҳо адвентистони Филадельфия боқӣ мемонанд. Сипас сохтори ҳукукии корпоративӣ ба анҷом мерасад, зеро ҳукумати Иёлоти Муттаҳида субъекти назораткунанда дар он низоми ҳукукиест, ки соли 1863 ташкил карда шуд; ва ҳангоме ки ҳукумати Иёлоти Муттаҳида риояи якшанберо бар саросари замин ҷорӣ месозад, сохтори корпоративии калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум ё аз нигоҳи ҳукуқӣ барҳам дода мешавад, ё шояд номи он аз нигоҳи ҳукуқӣ ба чизе монанди калисои Адвентистони Якшанбе тағйир дода мешавад.

Ҳангоме ки шарирон дар Ерусалим аз дегдон ба воситаи фариштагони ҳалокатовар берун карда мешаванд, калисои адвентистии Лаодикия ба поён мерасад, ва ҳаракати Филадельфия Ерусалими рӯҳонӣ мегардад, ки ҷун парчае барафрошта мешавад. Мико ба мардони қадимӣ мурочиат мекунад, ки Ишаё онҳоро мардони истехзокунанда меномад, ки нурро зулмот ва зулмотро нур меноманд, ва тавассути як савол муайян месозад, ки мардони қадимӣ мебоист «доварӣ»-ро медонистанд. Онҳо мебоист вақти тафаккуди худро медонистанд.

Ва ман гуфтам: бишнавед, хоҳишмандам, эй сарварони Яъқуб ва эй мирони хонадони Исроил; оё довариро доништан бар шумо воҷиб нест? Шумо, ки некиро бад мебинед ва бадиро дӯст медоред; ки пӯсти онҳоро аз бари эшон меканед ва гӯшташонро аз устухонҳошон; ки низ гӯшти қавми Маро меҳӯред ва пӯсти онҳоро аз бари эшон меканед; ва устухонҳошонро мешиканед ва пора-пора месозед, мисли он чи барои дег

омода мекунад, ва мисли гӯшт даруни деги чӯшон. Мико 3:1–3.

Худо қасд дошт, ва ҳанӯз ҳам қасд дорад, ки қавми Ё дар рӯзҳои охир «доварио бидонанд», ва доварӣ мафҳуми ягона нест. Он таърихи тадриҷист, ки чандин унсур ва аломатҳои муайяни хоси худро дорост. Он давраи нубувватист, ки соли 1798 оғоз ёфтааст ва то поёни ҳазорсола идома меёбад. Он ҳам таҳқиқист ва ҳам иҷрошаванда. Он бар ҳар инсон, ки ҳаргиз бар рӯи сайёраи замин зиндагӣ кардааст, ва ҳамчунин бар фариштагоне, ки аз осмон ронда шуданд, анҷом дода мешавад. Давраҳои доварӣ фаҳмиши зарурист барои аминҳои Худо дар рӯзҳои охир, зеро посух ба саволи Мико ин аст: «оре, Исроил бояд довариро дарк намояд».

Ирмиё муайян мекунад, ки пируни қадимаи Уршалим дар айёми охир анҷоми як «ақибнишинии доимӣ»-ро ифода мекунад, чунон ки дар чор насли исёни рӯ ба афзоиш муаррифӣ шудааст ва бо чор зишти рӯ ба шиддат, ки дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл рамзгӯзорӣ шудааст, нишон дода мешавад. Ирмиё муайян мекунад, ки он пирон гирифтори рӯҳгарой мебошанд, зеро онҳо «офтоб, моҳ ва тамоми лашкари осмон»-ро «парастии» мекунад. Ё муайян мекунад, ки онҳо бояд «афтанд ва барнахезанд», зеро «каломи Худовандро рад кардаанд». Бо ин хусусиятҳои Ирмиё муайян мекунад, ки «қавм довари» Худовандро намедонанд».

Дар он вақт, мегӯяд Худованд, устухонҳои подшоҳони Яхудо ва устухонҳои мирони Ё, ва устухонҳои қоҳинон, ва устухонҳои анбиё, ва устухонҳои соқинони Ерусалимро аз қабрхояшон берун хоҳанд овард; ва онҳоро пеши офтоб ва моҳ ва тамоми лашкари осмон, ки онҳоро дӯст доштаанд, ва ба онҳо хизмат кардаанд, ва аз ақиб онҳо рафтаанд, ва онҳоро ҷустаанд, ва ба онҳо сачда кардаанд, хоҳанд густурд; онҳо ҷамъ карда нахоҳанд шуд ва дафн карда нахоҳанд шуд; онҳо бар рӯи замин мисли саргин хоҳанд буд. Ва ҳамаи бақияи ин хонадони шарир, ки дар ҳамаи ҷойҳои онҳоро ба он ҷо рондаам, боқӣ мондаанд, маргро аз ҳаёт баргузида хоҳанд кард, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Ва боз ба онҳо бигӯ: Худованд чунин мегӯяд: Оё афтода, барнахезанд? Оё касе рӯй гардонда, бознагардонад? Пас чаро ин қавми Ерусалим бо ақибгардии доимӣ ақиб рафтааст? Онҳо ба фиреб саҳт часпидаанд, аз бозгашт кардан сар метобанд. Ман гӯш додаам ва шунидам, вале онҳо дуруст сухан нагуфтанд; ҳеҷ кас аз шарорати худ тавба накард ва нагуфт: «Ман чӣ кардаам?» Ҳар яке ба роҳи худ рӯй овард, мисли аспе ки бо шитоб ба ҷанг медарояд. Ҳатто лаклак дар осмон вақтҳои муқарраршудаи худро медонад; ва ёма ва турна ва парсту вақти омадани худро нигоҳ медоранд; аммо қавми Ман ҳукми Худовандро намедонанд. Чӣ гуна шумо мегӯед: «Мо доно ҳастем, ва шарияти Худованд бо мост»? Инак, албатта, онро беҳуда сохтааст; қалами котибон беҳуда аст. Доноён шарманда шудаанд, ба даҳшат афтодаанд ва дастгир шудаанд; инак, онҳо каломии Худовандро рад кардаанд; пас дар онҳо чӣ ҳикматест? Ирмиё 8:1–9.

Дар боби панҷум, Ирмиё қасонеро, ки довари Худовандро намедонанд, «беақл» меномад.

Дар кӯчаҳои Ерусалим ҳар сӯ давед, ва акнун бубинед, ва бидонед, ва дар майдонҳои он ҷустуҷӯ кунед, ки оё мардери ёфта метавонед, оё касе ҳаст, ки адолатро ба ҷо оварад, ки толиби ростӣ бошад; ва Ман онро хоҳам омурид. Ва гарчанде мегӯянд: «Ба ҳаёти

Худованд!»—якинан онҳо дурӯғ қасам меҳӯранд. Эй Худованд, оё чашмони Ту бар ростӣ нест? Ту онҳоро задай, вале онҳо андӯхгин нашуданд; Ту онҳоро нобуд сохтай, вале онҳо аз қабул кардани танбех сар печиданд; рӯйҳои худро аз санг сахттар гардониданд; аз бозгашт кардан сарпечӣ карданд. Бинобар ин ман гуфтам: «Якинан инҳо бенавојанд; онҳо аблаҳанд, зеро роҳи Худованд ва довариҳои Худои худро намедонанд». Ирмиё 5:1–4.

Дар айёми охир адвентизми Лаодикиявӣ, ононе ки ҳамчун бокирагони аблаҳи масали даҳ бокира тасвир шудаанд, ки хоҳар Уайт муайян месозад, ки он «таҷрибаи халқи адвентист»-ро ифода мекунад, «роҳи Худовандро ва довариҳои Худои худро намедонанд». Дар боби баъдӣ Ирмиё муайян мекунад, ки «роҳ»-и Худованд «роҳҳои қадим» аст, аммо адвентистони аблаҳи Лаодикиявӣ аз рафтани дар он ва аз ғӯш додан ба садои карнай саркашӣ мекунанд. «Карнай» рамзи доварист, ки, албатта, адвентистони аблаҳи Лаодикиявӣ онро намедонанд.

Худованд чунин мегӯяд: «Бар сари роҳҳо биистед, ва бубинед, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он роҳ биравед, ва барои ҷонҳои худ осоиш хоҳед ёфт». Вале онҳо гуфтанд: «Дар он нахоҳем рафт». Ҳамчунин бар шумо посбонон баргузоштам, ки мегуфтанд: «Ба садои карнай ғӯш диҳед». Вале онҳо гуфтанд: «Ғӯш нахоҳем дод». Бинобар ин бишнавед, эй халқҳо, ва бидон, эй ҷамоат, он чиро, ки дар миёни онҳост. Бишнав, эй замин: инак, Ман бар ин қавм бало меоварам, яъне самари андешаҳои онҳоро, зеро ба суҳанони Ман ғӯш надоданд, ва шарияти Маро рад карданд. Ирмиё 6:16–19.

«Баъдӣ»-е, ки бар «ҷамоат»-е фуруд оварда мешавад, ки нахост «ба овози карнай ғӯш диҳад» ва «дар роҳҳои кӯҳна» «қадам занад», ки дар он ҷо «оромӣ»-и борони охир ёфт мешуд, ҳангоме рӯй медиҳад, ки «ҷамоат» дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда «шарияти Ёро рад мекунад».

Татбиқи секаратаи Илёс кори як паёмовар ва ҳаракатеро дар замони довариҳои иҷроӣ муайян мекунад, ки аз қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда оғоз меёбад. Ба татбиқи секаратаи Илёс татбиқи секаратаи он паёмоваре, ки роҳро барои Паёмовари Аҳд омода месозад, зичан алоқаманд аст. Татбиқи секаратаи он паёмоваре, ки роҳро омода месозад, кореро тавассути як паёмовар ва ҳаракате дар замони довариҳои тафтишотӣ муайян мекунад. Паёмоваре, ки роҳро омода месозад, ва Илёс татбиқҳои секаратаи ба ҳам зич алоқаманд мебошанд; ҳамчунин татбиқи секаратаи Рум бо татбиқи секаратаи суқути Бобил, вале онҳо фарқиятҳои муҳимро доро мебошанд, ки бо довариҳои Худо алоқаманданд.

Се татбиқи Илёс ва се татбиқи пайғамбаре, ки роҳро барои Пайғамбари Аҳд тайёр мекунад, ба ду кори ҷудогонаи доварӣ вобастаанд, ки Худо онҳоро ба воситаи пайғамбари баргузидаи Худ ва ҳаракате, ки ба паёми он пайғамбар мепайвандад, ба анҷом мерасонад. Он ду кор ба ду давраи ҷудогонаи доварӣ марбутанд, гарчанде ки миёни рамзҳо ҳампӯшӣ вучуд дорад.

Кори Илёси сеюм ва охирин ба довариҳои иҷроии иттиҳоди сегонаи Бобили муосир марбут аст, ва кори фиристодае, ки роҳро тайёр мекунад, ба довариҳои тафтишотӣ ва поксозии қавми

Худо марбут мебошад. Боби сеюми Малоқӣ бо ояти охиринаи боби дуюм оғоз меёбад.

Шумо Худовандро бо суҳанони худ ҳаста кардаед. Аммо мегӯед: «Бо чӣ Ёро ҳаста кардаем?» Вақте ки мегӯед: «Ҳар кӣ бадӣ мекунад, дар назари Худованд некуст, ва Ё аз онҳо хушнуд аст»; ё: «Худои доварӣ кучост?» Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши рӯи Ман муҳайё хоҳад кард; ва Худованд, ки шумо Ёро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фиристодаи аҳд, ки шумо аз Ё хушнудед; инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Аммо кист, ки рӯзи омадани Ёро тоқат карда тавонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё устувор биистад? зеро Ё мисли оташи заргар ва мисли собуни ҷомашӯён аст. Ва Ё хоҳад нишаст, мисли поккунандаи нукра ва тозакунандаи он; ва писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад гардонид, то ки онҳо барои Худованд ҳадияе дар росткорӣ тақдим намоянд. Он гоҳ ҳадияи Яхудо ва Ерусалим ба Худованд писанд хоҳад омад, чунон ки дар рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешин. Малоқӣ 2:17–3:4.

Дар рӯзҳои охир, мувофиқи шаҳодати Малоқӣ, Худо аз адвентизми Лоодикия, ки ба исёни соли 1888 мечаспад, ҳаста шудааст. Иёни соли 1888 ба воситаи исёни Қӯрах, Дотон ва Абирам намунавор ифода ёфта буд, ва баҳси таълимоти исёни Қӯрах ин буд, ки оё онҳое ки бадӣ мекунанд, ҳанӯз ҳам дар назари Худованд одил ҳастанд ё не.

Ва Қӯрах, писари Исаҳор, писари Қаҳот, писари Левӣ, ва Дотон ва Абиром, писарони Элиоб, ва Ён, писари Паллат, аз писарони Реубен, одамонро бо худ гирифтанд; ва онҳо бо баъзе аз банӣ-Исроил, яъне дусаду панҷоҳ нафар аз сарварони ҷамоат, ки дар миёни ҷамъият номдор ва мардони машҳур буданд, пеши Мусо бархостанд. Ва бар зидди Мусо ва бар зидди Ҳорун ҷамъ шуда, ба онҳо гуфтанд: «Шумо бар худ аз ҳад зиёд мегиред, зеро ки тамоми ҷамоат муқаддасанд, ҳар яке аз онҳо, ва Худованд дар миёни онҳост; пас чаро худро аз ҷамоати Худованд боло мебардоред?» Адабҳо 16:1–3.

Дар рӯзҳои охир, Худо аз адвентизми Лоодикия, ки ба исёни соли 1957 мечаспад, ҳаста шудааст; исёне ки танҳо зуҳури исёни соли 1888 мебошад, ки ба як баёнияти расмӣ дароварда шудааст. Китоби Questions on Doctrine исёни соли 1888-ро тақдису таҳким бахшид, ки он тақдироти исёни Қӯрах, Дотон ва Абиром буд, мувофиқи шаҳодати фариштае, ки ба хоҳар Уайт дастур дод, ки ӯ бояд дар конфронси соли 1888 бимонад, то тақдирот шудани таърихи исёни Қӯрахро сабт намояд. Ду саду панҷоҳ марди номдор ҳамроҳ бо Қӯрах, Дотон ва Абиром бар зидди Мусо, намояндаи Худо, дар он исён ҷамъ омада буданд.

Бисту панҷ марде, ки дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл ба офтоб сачда мекунанд, даҳяк, ё як қисми даҳ аз он дусаду панҷоҳ марде мебошанд, ки дар исёни Қӯрах, Дотон ва Абиром бухур тақдим карданд; онҳо намунаи пешвоёни исёни соли 1888 буданд, ки исёни таълимоти онҳо дар соли 1957, бо интишори китоби *Questions on Doctrine*, расмӣ дода шуд.

Шӯриши Қӯрах, Дотон ва Абиром «хукмеро», ки Худо содир намуда буд ва бар тибқи он онҳоро ба саргардонӣ дар биёбон ба муддати чил сол маҳкум карда буд, рад кард. Адвентизми Лоодикия аз соли 1863, пас аз он ки паёми Лоодиқияро, ки дар соли 1856

пешниҳод шуда буд, рад намуданд, ба саргардонӣ дар биёбони Лоудиқия оғоз кард; ва ин боиси ҳукми саргардонӣ дар биёбон барои солҳои бисёре дигар шуд, аз сабаби камии имони онҳо. Дар шӯриши соли 1888 онҳо ҳанӯз ҳам омода набуданд, ки паёми Лоудиқияро, ки аз ҷониби пирон Ҷонс ва Вагонер оварда шуда буд, бипазиранд.

Онҳое ки соли 1888 исён карданд, на танҳо ҳокимияти рӯҳонии пирон Ҷонс ва Вагонерро рад намуданд, балки ҳокимияти пайғамбарзан Эллен Уайт ва низ ҳокимияти Рӯҳулқудсро ҳам, зеро онҳо он андешаро дар амал татбиқ карданд, ки тамоми ҷамоат баробар муқаддас аст.

Дар соли 1863 онҳо бозгашта буданд, то бо пайғамбари дурӯғини Байт-Ил ҳамдастурхон шаванд, ва бо ин амал онҳо дар ниҳоят таърифи начотеро, ки бо исёни Қӯрах ифода меёфт, пазируфтанд, ва сипас он таълимоти ботилро дар китоби, Questions on Doctrine, ба таври расмӣ сабт ва тақдис карданд. Он таълимот таърифи бардурӯғи «сафедшавӣ ба воситаи имон» мебошад.

Шӯриши соли 1863 оғози рад кардани ҷавохироти Миллер буд, ки бар ду лавҳи Ҳабакқук инъикос ёфта буданд. Дар боби дуёми Ҳабакқук, «баҳс»-и ояти аввал дар ниҳоят ду табақаи ибодаткунандагонро ба вучуд меорад, ки ба сабаби норозигии худ нисбат ба паёме, ки таъхир кард, зоҳир мегарданд.

Инак, ҷоне ки мағрур гардидааст, дар ӯ рост нест; аммо одил бо имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабакқук 2:4.

«имон»-и «одилон» дар «баҳс»-и боби дуёми Ҳабакқук бар «рӯъё»-е асос ёфта буд, ки бар лавҳаҳо ба таври равшан навишта шуда буд. Дар исёни соли 1863, қадами нахустин барои бардоштани он чи бар лавҳаҳо навишта шуда буд, аз ҷониби касоне анҷом ёфт, ки дигар имони «одилон»-ро надоштанд. Исёни соли 1863 тухми аввали он исёниро намоёндагӣ мекард, ки дар ниҳоят дар соли 1957 таърифи бардурӯғи таълимоти сафедшавӣ ба воситаи имонро расман муқаррар менамуд.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Худованд дар марҳамати бузурги Худо паёме бисёр гаронбаҳоеро ба қавми Худо ба воситаи Пирон Вагонер ва Ҷонс фиристод. Ин паём мебоист Начотдихандаи бардошташударо, яъне қурбонӣ барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳонро, ба таври равшантар пеши назари ҷаҳон оварад. Он сафедшавиро ба воситаи имон ба Кафил пешниҳод мекард; он мардумро даъват менамуд, ки адолати Масеҳро қабул кунанд, ки дар иттиҳод ба ҳамаи аҳкоми Худо зоҳир мегардад. Бисёре Исоиро аз назар дур карда буданд. Ба онҳо лозим буд, ки ҷашмонашон ба сӯи Шахсияти илоҳии Ӯ, шоистагӣҳои Ӯ ва муҳаббати тағйирнопазири Ӯ нисбат ба хонаводаи башар равона карда шавад. Ҳама қудрат ба дасти Ӯ дода шудааст, то Ӯ атоҳои фаровонро ба одамон бидиҳад ва бахшоиши бебаҳои адолати Худо ба омили очизи инсонӣ ато намояд. Ин ҳамон паёмест, ки Худо амр фармуд, то ба ҷаҳон дода шавад. Ин паёми фариштаи сеюм аст, ки бояд бо овози баланд эълон карда шавад ва бо рехтани Рӯҳи Ӯ ба андозаи фаровон ҳамроҳ бошад».

Testimonies to Ministers, 91.

«Ҳақиқат барои ҳамин замон, паёми фариштаи сеюм, бояд бо овози баланд эълон карда шавад», яъне бо қудрати рӯ ба афзоиш, ҳар қадар ки мо ба озмоиши бузурги ниҳой наздик мешавем. The 1888 Materials, 1710.

«Вақти озмоиш акнун бар сари мост, зеро нидои баландии фариштаи сеюм аллакай дар ошкоршавии адолати Масеҳ, Начотдиҳандаи гуноҳбахш, оғоз ёфтааст. Ин оғози нури он фаришта аст, ки ҷалоли ӯ тамоми заминро пур хоҳад кард». Selected Messages, book 1, 362.

«Борони дерин бояд бар халки Худо фуруд ояд. Фариштаи қудратманде бояд аз осмон нозил шавад, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, April 21, 1891.